

“Jeg hedder Leire...”

Leire er 33 år gammel. Hun giftede sig med Rober og sammen ville de danne et ”lysende og smilende hjem”, hvilket var et udtryk de havde lært fra den hellige Josemaria. Der er nu gået ni år og de har fire børn, de to piger med Down syndrom. Med dem er deres hjem mere lysende og smilende end nogensinde.

13.10.2008

Jeg hedder Leire Zalba, og er født i Durango d. 26. oktober 1975 som den

mindste af seks søstre. Mine forældre hjalp os at vokse op som kristne, og insisterede på hvor vigtigt det er at holde af hinanden i en familien men også udenfor denne. Jeg tror, at det med kærligheden in familien har været fundamentalt og det, der gjorde, at vi som voksne er meget tæt knyttede,"ligesom en ananas".

Min barndom var meget normal. Da jeg blev færdig med skolen rejste jeg til Bilbao hvor jeg gik på uddannelsescenteret "El centro Arangoya" som ledes af personer fra Opus Dei. Hvilke fem år! Her var det at Gud besluttede at ændre min kurs, for da jeg ankom havde jeg en ide om at livet skulle leves så intenst som om det kun varede to dage; man skal selvfølgelig leve det sådan, men på den gode måde.

I Arangoya lærte jeg Opus Dei at kende og bad om at blive optaget som supernumeraria. Hvad var det

så der hjalp mig? Dels den åndelige vejledning og bønner, men også noget andet, som jeg tror var meget vigtigt: det gode humør alle de personer, som omgav mig, havde.

Netop dette år begyndte jeg at gå ud med Rober, som idag er min mand. I kan forestille jer, at det var et helt specielt år. Da jeg var færdig på Arangoya, var jeg helt klar over, at jeg gerne ville studere sygepleje, men jeg havde ikke et højt nok gennemsnit og måtte derfor studere specialuddannelse i San Sebastian i stedet for. Jeg må indrømme at det i starten ikke gik så godt for mig; ud af de ni fag dumpede jeg til et og jeg begyndte at blive desesperat; det gode var dog, at mine forældre opmuntrede mig på det tidspunkt og sagde: ”Gør kurset færdigt og bagefter kan du så beslutte, hvad du vil”. Sandheden er, at jeg gjorde uddannelsen færdig på tre år og med en god smag i munden.

I det sidste år af min uddannelse besluttede Rober og jeg, at vi ville gifte os bagefter. Jeg blev færdig i juni og vi giftede os d. 2. oktober, 1999. Det var en herlig dag, og helt ærligt havde vi lagt stor iver i at forberede os godt. Og jeg siger vi, for vi havde begge gjort en stor indsats for at leve vores tid som forlovede på en kristen måde; for når du har den person, som du elsker ved din side, kan du somme tider finde på skøre ting. Vi forsøgte at bede sammen og det hjalp os, for når man kæmper, og respekterer den anden person, holder man endnu mere af vedkommende.

Et år efter vores bryllup blev Ander født; siden fik vi Asier; og senere blev Nerea og Uribarri født. Vi klager ikke; Gud har velsignet os med disse fire øjsten, den ene mere fantastisk end den anden, og det siger jeg, fordi de to mindste har Down syndrom. Det der i begyndelsen så ud til at

være en ulykke, blev en Guds gave, for når man accepterer Hans vilje så bliver alt netop det, en gave fra Gud. Vi støttede os meget i familien og i vores venner, som opmuntrede os meget og som stadig hjælper os. Den hellige Josemaria Escriva sagde, at Gud sender disse små til de familier som han elsker meget. Derfor følte Rober og jeg os meget heldige at have disse børn, som hjælper os til at holde endnu mere sammen. Desuden har denne situation hjulpet os til ikke at være lukkede men derimod mere åbne overfor andre familier som er i en lignende situation.

I Durango er der mange personer som ser op til os; andre synes, vi er skøre, og synes, det er synd for os at vi har så mange børn, og så med Down syndrom. Men for os er alt det ligegyldigt, for vi ved at fundamentet i vores ægteskab er at glæde Gud, og det kæmper vi for hver dag. Vi har på fornemmelsen at vores to mindste

vil gøre noget stort i dette liv. Der er mange hjerter, der er ved at forandre sig både i vores familier og hos folk i Durango.

Sagen er at jo mere du planlægger dit liv, jo mere giver Herren dig en overraskelse som denne, og det ændrer dit liv med et penselstrøj, uden at avisere på forhånd. Dybt i vores hjerter tænker vi også på, at hvis disse to piger skulle fødes ind i en familie hvor de ville blive modtaget og elsket ubetinget, så måtte det blive i vores. Det var det første vi sagde til hinanden, da vi fik det at vide og vi omfavnede hinanden straks efter fødslen! Vi ved godt at bag alt dette er Guds hånd, og at vi, overstrålet af Hans nåde, vil kunne se alle fremtidige udfordringer i øjnene.

pdf | dokument genereret automatisk
fra <https://opusdei.org/da-dk/article/jeg-hedder-leire/> (19.03.2026)